

Nr 26.

Ankom till riksdagens kansli den 6 april 1922 kl. 2 e. m.

Bevillningsutskottets betänkande, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till förordning om ändrad lydelse av 1 och 3 §§ i förordningen den 30 maj 1919 om rätt för kommun att upptaga särskild avgift vid vissa offentliga nöjeställningar.

(1:sta avd.)

I en den 10 mars 1922 dagtecknad, till bevillningsutskottet hänvisad proposition, nr 144, har Kungl. Maj:t, under åberopande av propositionen bilagt utdrag av statsrådsprotokollet över finansärenden för samma dag, föreslagit riksdagen att antaga följande

Förslag

till

förordning om ändrad lydelse av 1 och 3 §§ i förordningen den 30 maj 1919 (nr 256) om rätt för kommun att upptaga särskild avgift vid vissa offentliga nöjeställningar.

Härigenom förordnas, att 1 och 3 §§ i förordningen den 30 maj 1919 om rätt för kommun att upptaga särskild avgift vid vissa offentliga nöjeställningar skola i nedan angivna delar erhålla följande ändrade lydelse:

1 §.

För nöjeställning — — — marionetteater och dylikt;
g) hållande av karusell, skjutbana, rutschbana, ringkastning samt

Bihang till riksdagens protokoll 1922. 7 saml. 20 häft. (Nr 26.)

andra liknande marknads- och tivolinöjen, i vilka allmänheten äger deltaga mot erläggande av en efter omfattningen av deltagandet beräknad avgift.

Till nöjestillställning — — — — uppfostningssyfte.

3 §.

Nöjesskatten upptages — — — nöjestillställning.

Där ej — — — utgör skatten:

1) — — —

2) — — —

3) vid nöjestillställning, som avses i 1 § c), d), e), f) och g),

2 öre för biljett, vars pris är högst 10 öre,

5 » » » » » överstiger 10 öre men ej 25 öre,

10 » » » » » » » 25 » » » 50 » ,

15 » » » » » » » 50 » » » 75 » ,

20 » » » » » » » 75 » » » 1 krona, och

därutöver 10 öre för varje påbörjat belopp av 50 öre utav biljettpriset.

Denna förordning träder i kraft den 1 augusti 1922.

Utskottet.
Svenska
stadsför-
bundets
styrelse.

På sätt av innehållet i ovannämnda statsrådsprotokoll framgår är den förevarande propositionen föranledd av en framställning till Kungl. Maj:t från svenska stadsförbundets styrelse.

Bland de nöjestillställningar, för vilka kommun äger uttaga nöjesskatt, uppräknas i 1 § i gällande förordning i ämnet under f) följande: förevisning av djur, trolleriföreställning, uppvisning i boxning, akrobatikföreställning, förevisning av panorama, vaxkabinett, marionetteater och dylikt.

Efter att hava erinrat härom har nämnda styrelse anfört bland annat följande. Vid författningens tillämpning hade det snart visat sig möta svårigheter att tolka detta moment. Arten av de där uppräknade nöjena syntes närmast syfta till en beskattning av de ambulerande tivolinöjena vid marknader ävensom fester av skilda slag. Uppräkningen av nöjesspecialiteterna panorama, vaxkabinett och marionetteater syntes emellertid mindre väl passa in på de nutida marknadsnöjena, där karusell, skjutbana, ringkastning etc. spelade en större roll. Då momentet i fråga

dock tydligen icke avsåge att vara uttömmande utan endast exemplifierande — vilket väl kunde anses framgå av uttrycket »och dylikt» — hade man i kommunerna i allmänhet funnit sig oförhindrad upptaga nöjesskatt även för de nu mera vanliga tivolinöjena. Emellertid hade beslut om sådana nöjens beskattning överklagats, och genom utslag av regeringsrätten hade numera givits prejudikat, vilkas innebörd vore att de vanligast förekommande tivoli- och marknadsnöjena icke vore föremål för beskattning enligt nöjesskatteförordningen.

Efter att vidare hava med siffror påvisat, att vissa kommuner genom en sådan begränsning av nöjesbeskattningens föremål ginge miste om en för dem icke oväsentlig inkomst, ävensom framhållit den inkonsekvens, som låge i undantagandet av vissa tivoli- och marknadsnöjen från beskattning, hemställde styrelsen om sådan ändring i författningen, att av densamma tydligt framginge, att kommun ägde uttaga nöjesskatt jämväl för nu avsedda nöjesanordningar.

Till statsrådsprotokollet har vidare redogjorts för en av vissa ägare och innehavare av tivolianordningar undertecknad skrift, i vilken framhållits vissa svårigheter — dryga hyror, beroende av årstiderna m. m. — som kännetecknade drivandet av dylika nöjesföretag, och protesterats mot den ifrågasatta författningsändringen.

För egen del har departementschefen anført bland annat, att den skillnad, som på grund av nöjesskatteförordningens ordalydelse av praxis kommit att göras mellan olika slag av marknads- och tivolinöjen, icke torde hava varit av Kungl. Maj:t och riksdagen avsedd, samt beträffande de gjorda invändningarna framhållit, att de påpekade svårigheterna icke vore något enbart för ifrågavarande slag av nöjesanordningar utmärkande.

*Departements-
chefen.*

Beträffande vad departementschefen vidare anført torde utskottet få hänvisa till ovan omförmälda protokollsutdrag.

De av svenska stadsförbundets styrelse uttalade önskningsar, som ligga till grund för den föreliggande propositionen, har utskottet funnit värda beaktande; och har utskottet icke haft något att erinra mot de författningsändringar, som Kungl. Maj:t föreslagit.

*Utskottets
yttrande.*

Utskottet får följaktligen hemställa,

att riksdagen måtte, med bifall till Kungl. Maj:ts förevarande proposition nr 144, antaga ovan införda

Bevillningsutskottets betänkande Nr 26.

förslag till förordning om ändrad lydelse av 1 och 3 §§ i förordningen den 30 maj 1919 (nr 256) om rätt för kommun att upptaga särskild avgift vid vissa offentliga nöjestillställningar.

Stockholm den 6 april 1922.

På bevillningsutskottets vägnar:

ERIK RÖING.

Närvarande: herrar Röing, friherre Fleming, Gustaf Nilsson, Antonsson, Wohlin, Björnsson, Boman, Rune, Bäck i Katrineholm, Jönsson i Boa, Johansson i Kullersta, Lithander, Olsson i Ramsta, Henrikson, Carlsson i Ystad, Isak Svensson, Lövgren i Nyborg och Björklund.

Reservation

av herr *Gustaf Nilsson*.
